

BRENTA DOLOMITEN

KLETTERSTEIG ITALIE

DEELNEMERS

Marie Paul

André

Ludwig

13 september 2009

- Van : Passo del Grosté 2.437 m
- Naar : Rifugio Tuckett e Sella 2.272 m
- Afstand : 8,5 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 750 m
- Duur : 7 uur

Van Madonna di Campiglio 1.550 m laten we ons met de kabellift naar Passo del Grosté 2.437 m brengen. Het is de bedoeling dat we de Bocchetteweg volgen. Dit is een tocht van hut naar hut veelal via klettersteig die toch omschreven staat als moeilijk. Deze weg is dan ook enkel maar geschikt voor geoefende bergwandelaars met klettersteigervaring. We beginnen kalmpjes aan omdat we nog niet gewend zijn aan de hoogte.

De Brenta is een berggroep in de Italiaanse Dolomieten. Het geheel ligt volledig in de provincie Trente. Het ligt geïsoleerd van de rest van de Dolomieten. Rondom het gebergte liggen vier valleien : in het noorden Val di Solle, in het oosten Val di Non, in het zuiden Valli Giudicarie en in het westen Val Rendena. Het ligt in het natuurpark Parco Naturale Adamello Brenta.

Soms volgen we rode strepen, soms ook rood-witte strepen en voor de afwisseling zijn het soms rode bollen. Regelmatig krijgen we een fantastisch uitzicht op de Dolomietentorens. We gaan over steenwoestijnen en soms denken we dat we ons in een maanlandschap bevinden. We hebben wel de indruk dat we meer bergop dan bergaf moeten gaan, of is dit maar een gedacht?

We volgen voornamelijk de weg nummer 305. Alles staat goed aangegeven. Soms moeten we over licht hellende rotsen, soms wat kletteren maar de echte eerste klettersteig moet nog komen. We denken dat deze echter niet veraf meer is.

Het eigenlijke begin van de klettersteig. Het is lopen langsheen een rotswand. Het pad is echter breed genoeg om het op een veilige manier te bewandelen. Waar het pad toch wat naar de smalle kant is, is er een kabel aangebracht.

Dezelfde wand van daarnet maar dan gezien van op grote afstand. Het geheel ziet er spectaculairder uit dan het in werkelijkheid is.

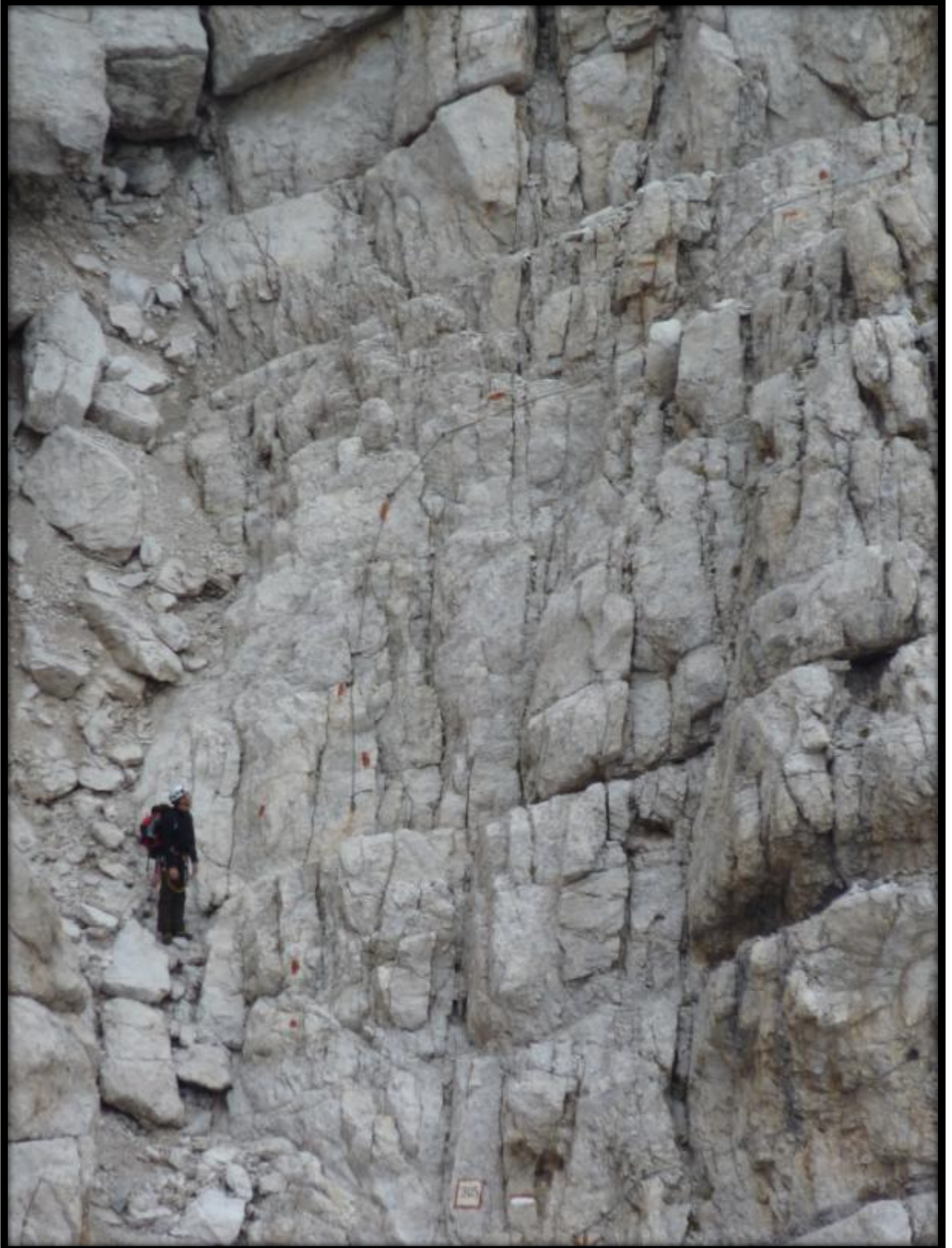

We moeten ook een kleine gletsjer oversteken. Hij is weliswaar klein maar ook glad.

Terwijl we even verpozen komen we meer en meer in de mist te zitten.

Soms zitten we in de zon, soms zitten we in de mist. Maar het blijft gelukkig droog.

We zijn niet alleen op de klettersteig. Soms dienen we dan ook wat aan te schuiven. Maar iedereen wacht geduldig zijn beurt af. Er is geen gemor of gezeur als er iemand wat trager is.

Via ferrata (of klettersteig in het Nederlands) is de Italiaanse vertaling voor “ijzeren weg”. Tijdens de eerste wereldoorlog werden de eerste via ferratas aangelegd in Italië om de troepen en het materiaal, van de ene plek naar de andere plek, over te brengen buiten het gezichtsveld van de vijand. De kabel tussen twee verankeringspunten is maximaal 6 meter. Sommige klettersteigen worden privé uitgebaat maar de meeste zijn gratis toegankelijk. Behalve de

staalkabel treft men er ook andere hulpmiddelen aan zoals metalen steunen voor handen en voeten, (hang)bruggen en afdaaltouwen.

Wie aan klettersteig doet moet hiervoor een specifieke uitrusting dragen bestaande uit een klimhelm, klimgordel, twee speciale karibiners met verbindingstuk en met schokabsorbietsysteem en lederen (werk)handschoenen.

Als de mist even optrekt krijgen we zicht op de Lago di Molvena in het naburige dal.

We krijgen de Rifugio Tuckett e Sella in zicht. De hut werd gebouwd in 1906 en is nog steeds in originele staat. Er kunnen 116 mensen slapen. Er is ook een (onbemande) winterhut waar 20 personen kunnen slapen. Er is niet veel volk in de hut, we zijn slechts met twintig personen. We delen er een zespersoonskamer met twee Duitsers.

Achter ons de Vedretta di Brenta inferioregletsjer. Deze heeft een stijgingspercentage van 50° en kan enkel maar met stijgijsers beklommen worden als er ijsvorming is.